

ԱՐԵՎԱՆԻ ԱՐԱԿԱՆ

Հառլ Յ մէթալիք իզմիրի մէջ

ԿԸ ՀՐԱՏՎԱԿԱՆԻ ԶՈՐԵՔԸՆԹԻ ԵՒ ՇԵՐԱՓ ՕՐԵՐԸ

Հուլիսը 4 մէթալիք Հայոց

ଓ. এ পুস্তকালয়

Համարաւուշ — Տնօքէն

S u p b q h b h u b h h.

ԾԱՆՈՒԹՅԱԳԻՒՆ

Г. Г. ФЕРСИОНОВЪ

Խ. ԴԵՐՁԱԿԵԱՆ, Կը անօրինէ քաժանորդագրութեան եւ ծանուցման վե-
րաբերեալ բոլոր գործերը։ Ըստիյէ-Պէտէսմէն

Առ եւ է գրութիւն, յօդիւած կամ նամակ, որ ուղղակի ՏՅՈՒԻՆՈՒԹԵԱՆ
կը վերաբերի, տնօրէնին կը զակուի։ ԱԵՎԻ խան Թիւ 17

ԲՈՅՔԻ, ԶԱՐԵՎԾ, 4/13 ՓԵՏՎԱՐ

սական տնտեսադիմութիւնն ան-
պահանձնատառ մնալին բնիկը

կասութիւններու
մարդկային բնիւ

յարդանք մ'ունի ներկայ ռուս մէջ։ Կրօնականն անքա

ԳԱՐԵՎԱՆ

www.mayhew.com

Կոտպաշտական՝ դարերու Սահմանակային, ույսէ, որ և է պաշտօնական պատասխանառութիւն մը չըհրաւիրէր իր վայ, Այդպէս չէ սակայն, երբ հաւաքաղէս՝ ըմբռնենք, մանաւանդ խրախնձանաց և զեղիսաւթեանց այն աեսակին մէջ որ տեղի կ'ունենայ Բարեկենդանի աւուրց առջիւն:

սական անտեսադիտութիւնն անպատճախանտու մնային ընկերութեան միջին և ստորին դասան առջեւ։ Անհատապէս ըմբռնելով, այդ մոլութիւններու հետեանաց վատթարութիւնն հասարակային, այնէ, որ և է պաշտօնական պատառխանառութիւն մը չըհրաւիրէր իր վրայ։ Այդպէս չէ սակայն, երբ հաւաքապէս ըմբռնենք, մանաւանդ խրախնանաց և զեղխութեանց այն տեսակին մէջ որ տեղի կ'ունենայ Բարեկենդանի աւորց տաթիւ։

Թէ և մեր՝ այս տողերը գրելուն բուն նպատակն ուրիշ է, ինչպէս աւելի վարը պիտի հակըցուի, սակայն զանց չըպիտի ընենք նուև անհատական միտուց վրայ ալ թեթև ակնարկ մը ուղղել, չըպիտի անտեսենք այն եռեր մնանեան որոդ կ'ենթա-

կասութիւններու
մարդկային քնիկե
կրնայ վերադրու
ծշմարտութիւն ,
թիւնն է այս :
ինչպէս վերն ակ
հասարակութեան
սերն են այդ
յանգանուժթիւնն
կայն առողլ մէկո
նը չըդադրիլ
թիւն մ' ունենալը
բակի վրայ կը զայ
կութեանց թե՛ բ
րին կարդերուն
է ի մես պաշտ
և իշխանութեան
արքանապատւու
նարդուի , երբ կ
մը պատիւն է
ուի , նոյն ազգին
բակութեան հաս
մառթիւնն ու

յարդանք մ'ունի ներկայ օրեւ-
րուս մէջ : Կրօնականն անբաժա-
նելի էր և է կրօնէն , ուստի կր-
րօնականը ծաղրել՝ կրօնքը թշ-
նամաննել էր , և կրօնք թշնամա-
նելն անցելոյն մէջ ոճիր , ներկա-
յին մէջ քաղաքականութեան և
քաղաքավարութեան դէմ՝ մե-
զանչել էր :

Բարեկենդաննանց լրբենի ծաղ-
ըն ու քբթիներն սկսած էլու-
արդէն մօտ տարիներուս մէջ իշ-
բենց առարկայ ընտրել կրօնա-
կանն իր ծիօին յատուկ զգես-
տով ու իր ժամերգելու յատուկ
եղանակաւը : Անհանդուրժելի
էր այս , ուստի կրօնականը ձայն-
բարձուց , իր վերբերական աղ-
գին պաշտօնական մարմինք , բո-
ղոքեց , և ձեռնհաս իշխանութիւ-
նըն արդիլեց բարեկենդաննեանց
խրախնանալու այդ եղանակը :

Այսպէս կըպահանջէին քաղաքա-

կողիք այդ խրախնճանաց և զեղ-
խութեանց մէջ չտփաղանցող ա-
մեն անհատ :

Միջին և ստորին դասն աւելի
ենթակայ են այդ վնասներուն ,
վասնդի անցած ըլլալ կը թուբին
ոյդմ այն օրերը , գոնէ մեր եր-
կիդներուն մէջ , ուր ազնուական
և հարսւատ դասն աւելի կը թա-
ւալէր բարեկենդանի շուայտու-
թեանց մէջ , մինչդեռ արդի ժա-
մանակներու միջին և ստորին դա-
սուց վերաբերող անհատներն ա-
ւելի միտում մ'ունին շուայլու-
թեան :

ինչ է
Դեր ա-
հասա-
կուգայ
տօնա-
սցքեն,
մին այ-
ուեղած
որեր
բակու-
խումբ
ուրիշ
մ'աղ-
ան ար-
աւորե-
նելու

հրանիրուին անվիլ
պէս որ ըլլայ ո-
ու թշնամանքն ի-
ջոցը։ Սխալ է
ռամիկ և ստորի
այդ իրողութեա-
անտեզի է կար
ծայել առ այն։
է այդ ենթադր
զի ո՞րքան ալ
չընծայեն տառը
սամփու անձինք
այն է՝ որ երկի-
թեան անուամբ
թշնամանքն ու ն-

կանութիւնն ու քաջաքալարութիւնը՝ պատկան կը պահանջմէ թիւն անառակաց անդորրութիւնն ամբողջ և անվրդով պահելու գդուշութիւնը։
Եւ ի՞նչ կը մտածեն հասարակութիւնի իրենց ազգային արժանապատութեան վիրաւիրութիրանեալով, ի՞նչ կը մտածէ ձեռնախանանութիւնը, երբ խընդիրն այժմ հասարակութեան մընախնի կերպարանաց, անոր լեզուին, անոր ազգային աւանդութեանցն ու սովորութեանցը մէկ խօսքով անոր պատույն եւ էութեան անարգանաց ենթակայութիւնը։

Այսօր աչքինուս հանդիպող
բոլոր բորբոքութանձունտ օրական կամ
շաբաթական և կամ տմառկան
վարձքով ապրող անհամաներ են,
չունենալով ուրիշ որ և է ազգիւր
շահու, որք քրտինքով և ծանր
աշխատանօք գումարած քանի
մոռկինին, սիրով զոհելու յանձ-
նառու ըլլու կը թուին գիմտին,
նուազին և գաւաթին խրախճա-
նացն ու հաճոյից : Նիւթականն
հոս ծանրապէս կը վնասի իրենց
համար, մինչ միւս կողմէ փիղի-
քականը կը խանգարի կերու խու-
մի և շաւայտութեանց չափազան-
ցութեան ներքե ճնշուելով :

Այս երկու անպատեհութիւն-
ները պասկելու կը փութայ լա-
րոյական վնասը, որ երկուքի կը
բաժնուի : Բարոյական վնաս՝ ան-
հասական, բարոյական վնաս՝ հա-
ւաքական կամ հասարակային :

Այս վերջին վնասն է ահա մեր
այս տողերը գրելուն ըուն շաբա-
տուիթը : Վնաս մը՝ որ առաջին-
ներէն բարոյութին կը տարերի
պատասխանատութեան մը տե-
սակէ առվէ : Ո՛քստի նիւթական,
ֆիդիքական և բարոյական—ան-

Հանրային բնութագիրը՝ որ քիչ ցաներ ունեցած չէ այդ երկու հաշվին առջև տեղակալ։ Միթէ ատոր աղետալի միթէ պատահած կուխներ ու արներ՝ հայ և յոյ կաթողիկ, կամ հասարակութեան հանհաներու և ճիշտ առարկա ընկնց վերբերակաթեանց պատախնակ գացումք։ Պարզ խնդիրը հանրայի ոիւն ու առելու երկու դրացի համեմատ մէջ բորբոքած հեղինակներն ըլլա հատներ կամ և ուրեմն այս չար Պիտի փորձենք Կրօնքն ի վայ թոռք դրաւած սեռի սրային մէջ ին եր անդեւալ

ըլլալուն և աղէտալի հետեւանք
ներ յառաջ գալուն վրայ կը-
դառնայ : Ազգի մը լեզուն, սո-
վորութիւնն ու նուիրական ա-
ւանդութիւնները, անօր պատիւն
ու էութիւնն արգեօք չե՞ն ար-
ժանի զուգակշռիլ կրօնականին
հաղուստին և երգեցողաւթեան
եղանակին հետ . . . :

Եթէ կրօնաւորը ծաղրուած
տեսնել՝ աններելի է քաղաքակառա-
նութեան և քաղաքակարութեան
տեսակէտով, հապա ո՞րքան ան-
տանելի, ո՞րքան անհանդուրդելի
է՝ զգացումներուդ սմենէ նուի-
րականներն ոտնակոխ և վիրա-
ւորուած տեսնելը, ո՞րքան տխուր
է հանդիսատես ըլլալ հոն՝ ուր
հրապարակաւ կըծաղրուի լելուդ,
կընախատուի աղդդ, կըթ չնա-
մանուին աղքային սովորութիւն-
ներդ ու արժանապատութիւնդ,
կ'անարդուին պատիւդ ու էու-
թիւնդ : Եւ միթէ բնական չէ՝
որ գըգուիս, զայրանաս և վրէժ-
ինդութեան չար ոդիէն փոր-
ձուիս, ինչպէս եղած են շատեր
և ի վերջոյ աղէտալի հետեւանք-
ները կըած :

